

Chương 10

Trước khi ông mo Sin và Péng về đến nhà bà Bang đã sắp sẵn cỗ bàn cúng.

Trên chiếc mâm gỗ cao ba chân đặt ở buồng thờ ma Hóng, hai con gà sống mái luộc chín đặt trong cái đĩa trên mâm gạo đầy.

Một đĩa trầu cau tằm sẵn, hai đồng tiền trinh đặt ngay bên bó hương đen.

Thầy mo mở tráp ra cầm quạt phe phẩy, miệng khấn vái những bài tiếng Mường.

- Ho ói là! Pạn, pán, pan, a à!

Ê à, ho ói la, pán, pan, a à!

Xong thầy mo lại gảy đàn từng tưng tung lúc lên bổng khi xuống trầm, thanh thanh, đùng đục rất ăn nhịp với những tiếng pạn pán pan.

Bệnh nhân nằm ngay bên cạnh mâm thầy cúng rất khổ tai. Chàng vừa nhức đầu lại phải nghe những tiếng đàn hát sặc sụa nặng nề. Mỗi lúc chàng mở mắt ra, Péng ngồi bên cạnh với cặp mắt thương xót. Hai má hồng của nàng kém tươi hơn, đôi mắt huyền đen xưa, nay đã vơi sắc đẹp quyen rũ và nhường cho một khối buồn bao rộng.

Mỗi lúc thấy chàng mở mắt, nàng lại sẵn đón hỏi:

- Anh đã đỡ nhiều chưa? Thầy mo Sin đến cúng cho anh đấy. Thầy bảo rằng anh bị gió cảm và ma quỷ phạt. Nhưng sẽ khỏi ngay anh ạ, không lâu đâu.

Hàm gật đầu và sẽ đáp:

- Anh sắp khỏi rồi, đỡ nhiều.

Rồi chàng lại ngủ và trong khi ấy Péng ra ngoài bếp sắc thuốc lại cho chàng. Nàng đem thuốc đến, lấy quạt thổi gần nguội đợi cho đến lúc Hàm thức giấc mới có cơ hội mời:

- Anh Hàm! Uống thuốc đi cho chóng khỏi bệnh. Lá “cơm kìa” sắc đấy anh ạ. Anh uống một ngụm nhé!

Lời nói của người yêu ngọt ngào không đáng như liều thuốc “cơm kìa” nọ.

Lúc uống vào, chàng sặc sụa muốn nôn ra nhưng lời nói của người yêu đã làm chàng cố nhắm mắt nuốt:

- Thuốc ngọt lắm anh ạ, không đắng đâu, chắc miệng anh đắng đấy thôi.

Péng cũng biết mình đã nói dối người yêu, lá “com kia” là một thứ lá xanh như màu chàm thường hay mọc ở những chỗ đất ẩm bên bờ suối. “Com kia” một thứ ký – ninh thổ xứ. Những người đường xuôi lên mạn ngược ốm đau đều phải uống thuốc đó.

Có một lần, theo như mẹ nàng bảo rằng Hàm ốm vì không quen thủy thổ cần lấy run đất lam với nước lá ổi uống. Nhưng nàng chưa áp dụng.

- Ưc, ực.

- Hết rồi! Anh nằm nghỉ đi.

Péng phủ chặn cho người yêu rồi nàng đi ra phía ngoài.

Bông mo Sin gọi nàng;

- Péng ở lại đây.

Nàng chạy đến và thầy cúng bảo:

- Ta đứt dây đàn, con tìm đâu được giây mới bây giờ. Ta e...

Péng đã toan lấy khăn lau mắt, nàng hiểu trước câu nói kia sẽ là một điềm gở. Nàng chạy đi lấy giây đàn trong tâm tự hỏi: “có lẽ đứt thì độc lắm đấy.”

Nàng định quay lại để hỏi ông mo Sin xem rằng có bao giờ đàn đứt không? Và có, ở trong trường hợp nào? Người ốm sẽ ra sao? Nàng quay gót lại được mấy bước rồi lại nghĩ: Ta hãy đi lấy dây đàn đã rồi lúc về hỏi cũng không sao?

Lúc đã lấy được đem về, nàng chạy ba chân, bốn cẳng tới nhà vội vã trèo lên thang chằng may bước hụt. Nàng ngã lăn xuống đất, ống chân trái tím bằng đồng bạc ván quan xoè.

Nàng lại đứng dậy và quên đau khi nghĩ rằng việc cần nhất là hỏi thầy Mo kết quả đứt dây đàn.

Nàng vẫn hốt hãi chạy vào nhà, những dát sàn buồng bị nện mạnh nên vang động thành tiếng “thùng, thùng” bật dậy như giường lò xo.

- Con lấy được rồi đấy à?

- Vâng, thưa thầy. Có bao giờ đứt dây đàn mà... Không?

Chợt nghĩ lúc nãy nhớ nhời, thầy Mo đính chính:

- Con không lo. Lúc này thầy bảo rằng có lẽ e chậm thời gian thôi. Còn bệnh của anh con sắp khỏi rồi. Con ngoan và chăm chỉ lắm. Trời đất sẽ đền công.

Tuy nàng không phải là bệnh nhân, những lời nói kia làm nàng vô cùng sung sướng và tin lời thầy thuốc tuyệt đối.

Nàng chạy vào thăm chàng. Đôi mắt nhìn người yêu không chớp như nán chờ từng một giây phút. Hàm mở mắt thức giấc để nghe nàng nói chuyện.

Thấy mồ hôi đầm ướt trên trán, nàng lấy tay khẽ lau và chàng tỉnh giấc cặp mắt nhìn thấy Pégé chan chứa tình yêu. Chưa kịp để cho Hàm nói, nàng đã hỏi han:

- Anh thấy người ra sao?

- Khỏi rồi.

- Em sướng quá!

Nàng kể cho chàng nghe những lời thầy mo dặn, cả hai tin tưởng yêu đời Pégé lắng nghe Hàm nói được câu chuyện đầu:

- Pégé ạ, hôm nay anh cũng thấy đỡ nhiều lắm, hơn mọi ngày. Anh thấy thích ăn cháo và thềm cơm lắm. Anh kể chuyện cho em nghe con sốt hôm nọ sợ quá!

Đầu anh lúc nào cũng nóng bung bung và khó chịu hết sức. Nhìn lên đỉnh màn, mắt anh nhận thấy rất nhiều cảnh tượng lạ. Chỉ cần một cái chấm đen rất nhỏ trong một phút nó đã biến thành nhiều vòng lớn... rồi như đoạ nạt.

Mỗi lúc nhắm mắt, anh lại càng hoảng hồn. Bao nhiêu ma mãnh, tay người to lớn tát anh và đến nỗi lúc mở mắt mới biết mình qua một cơn khóc lóc hoài!

- Anh nói nhiều quá hãy nghỉ ngơi đã, hôm nào anh khỏi chúng ta sẽ nói những câu chuyện lý thú và hay ho.

Nàng bảo chàng:

- Anh nằm nghỉ nhé, em ra xem cháo chín chưa.

Hàm đã gần khỏi, chàng nghĩ đến chuyện tương lai. Không ngờ Pégé lại chịu khó đến thế, ta ôm tuy có hại nhưng biết được lòng cô mình!

Nàng rất khéo chiều chuộng bệnh nhân chẳng khác gì một nữ - y - tá. Tay mát như thạch, mỗi khi đặt lên trán chàng thấy đê mê sung sướng và cảm động: “Người con gái quan châu ấy đẹp tính và cả người, biết ăn ở với mọi người còn hơn bao nhiêu thiếu nữ tỉnh thành. Nàng đã dung hoà được cả những đức tính

của người tỉnh, khéo chiều chồng và thêm vào đấy, tính tình chất phác, thực thà, lễ độ không lắc léo như mọi người xa hoa của đất đế đô. Ta có một người vợ đẹp như vậy, thật cũng phải nói rằng tốt số và hiếm có”.